

— Кога видѣ Марчето?

Митю е свършилъ вече обѣда си, изпъшква блажено и прибира трохитѣ въ ченията.

— Ха! Марчето ли?... Че има два дена, май! Бѣше съ вашия, младшията, нали го знаешъ, Пеню, де! Пъкъ преди туй, пакъ ги видѣхъ, отиваха, на кино.

Войникътъ стисва устни, очитѣ му потъмнѣватъ съвсемъ.

Напреде, откъмъ рѣката се обажда могща сирена. Единъ бѣлъ, като грамадна водна птица, параходъ прошумѣва нагоре срещу течението. Жени въ свѣтли дрехи махатъ отъ палубитѣ. Параходчето отвърща на поздрава и всѣки отминава по своя пжтъ.

Митю кимва съ глава:

— Експресния!..

Но другия не отговаря, не поглежда нататкъ. Той върти въ ржце малка туристическа камичка и опитва на дланъ острието ѝ, смжтно усмихнатъ.

Митю я вижда, посѣга и казва:

— Я да видя! — обръща я, гледа калѣфчето и я подава на момъка: